

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci žalobce **T. D.**, nar. X, státní příslušnost X, t.č. PoS Kostelec nad Orlicí, Rudé armády 1000, zast. Mgr. Filipem Schmidtem, LL.M., advokátem AK se sídlem v Praze 2, Helénská 1799/4, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR se sídlem v Praze 7**, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 4. 2015, čj. OAM-47/LE-BE02-ZA04-2015, **t a k t o :**

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný správní orgán vydal dne 24. 4. 2015 rozhodnutí, kterým neudělil žalobci mezinárodní ochranu, odkázal přitom na ustanovení §§ 12 – 14b) zákona o azylu. Žalobou se žalobce domáhal přezkoumání správnosti a zákonnosti rozhodnutí žalovaného, namítal naplnění podmínek ust. § 12 – 14b) zákona o azylu s tím, že došlo k porušení ust. § 3 správního řádu, stav věci nebyl zjištěn způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu. V řádném doplnění žaloby pak soudem ustanovený právní zástupce žalobce sdělil, že žalobce podal svoji žádost o udělení mezinárodní ochrany z důvodu obavy z návratu do země původu, hrozí mu tam újma, jež pochází od vyděračů, s nimiž má potíže jeho matka a otec. Též se žalobce obává zpřetrhání svazků se svojí družkou K. G., občankou Kazachstánu, která má v ČR povolen trvalý pobyt a s níž žalobce čeká dítě. Žalobce je ruské národnosti, do ČR přicestoval

v únoru 2007 na základě víza za účelem studia, v r. 2008 pobýval na zdejší území na základě víza za účelem podnikání – konkrétně šlo o společnost T. Následně pracoval žalobce jako hlídač na parkovišti. Mezi polovinou r. 2008 a červnem 2009 žalobce pobýval mimo území ČR v Lotyšsku a Rusku, odkud se vrátil do ČR se stále platným vízem za účelem podnikání. V současné době je proti němu vedeno trestní stíhání před Městským soudem v Praze sp. zn. 56 T 14/2014 pro padělání platebních karet, dne 3. 10. 2012 bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění, rozhodnutí o odvolání nebylo vyhověno, žalobce z ČR nevycestoval, na území proto pobývá neoprávněně. Domníval se však, že zde musí zůstat po dobu vedení trestního řízení, v čemž mu dal za pravdu Krajský soud v Praze rozsudkem čj. 44 A 28/2015 z 23. 4. 2015, ve věci žaloby proti rozhodnutí MV o povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců. Pokud by žalobce podnikal kroky k vycestování, vytvořil by tím důvod pro opakované vzetí do vazby dle ust. § 67 písm. a) trestního řádu, pokud by nevycestoval, bude se dopouštět maření výkonu uloženého správního vyhoštění.

Žalobce namítá jednak naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a) zákona o azylu, jednak porušení čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv. Žalobce se obává návratu do země původu, hrozí mu tam újma od vyděračů, kteří pronásledují jeho rodiče a vyhrožují jim. Žalobce nevlastní žádný majetek, který by na uspokojení nároků vyděračů bylo možné použít, domnívá se, že mají prostředky a možnosti k ovlivnění procesu vyšetřování, pokud by žalobce učinil pokus řešit záležitost na území Ruské federace. Dále je pak žalobce názoru, že žalovaný nepřikládal ve svém rozhodnutí dostatečný důraz na přiměřenost zásahu do jeho osobního a rodinného života, přestože o těchto skutečnostech měl dostatečné informace. Z uvedeného pohledu tedy považuje rozhodnutí žalovaného za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Státní orgány mají vždy povinnost zohlednit dopad svých rozhodnutí do soukromého života dotčených osob a provést test proporcionality. Zájem na ochraně veřejného pořádku není v jeho případě tak silný, aby odůvodňoval tak vážný zásah do soukromého života, jako je fyzické odloučení od těhotné přítelkyně a očekávaného dítěte. Správní orgán ve svém rozhodnutí vůbec nezohlednil skutečnosti, svědčící ve prospěch žalobce, např. jeho věk a osobní vazby na území a zabýval se s nimi pouze povrchně. Neudělením mezinárodní ochrany došlo u žalobce k nepřiměřenému zásahu do jeho rodinného a soukromého života v rozporu s čl. 8 Úmluvy (jak uvedeno shora), který ve svém druhém odstavci stanoví, že státní orgán nemůže do výkonu práva na respektování soukromého a rodinného života zasáhnout kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a „...nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti...“. Žalobci by byl znemožněn styk s přítelkyní a jeho potomkem, byl by vytržen z prostředí, ve kterém má dlouhodobé zázemí. Tento zásah nebyl jistě v demokratické společnosti nevyhnutelný. Žalobce je mladý člověk, který na zdejší území přicestoval nejdříve za účelem studia, následně tento cíl změnil na podnikání. Má zde přítelkyni v X, s níž čeká dítě, jak dokládá kopie těhotenské knížky. Přítelkyně potřebuje nyní jeho plnou podporu, potomek potřebuje vyrůstat v úplné rodině, jeho vývoj by jinak mohl být ohrožen. Žalobce odkazuje na rozhodnutí NSS ze dne 28. 11. 2008, čj. 5 Azs 46/2008 a připomíná mj. jeho závěr, kdy soud uvedl, že při stanovení rozsahu povinností státu je nutno zvážit okolnosti konkrétní věci a posoudit, zda se nejedná o případ, kdy by nepřiměřeným zásahem do rodinného či soukromého života byla již nutnost pouhého vycestování z území ČR. Co do otázky rozhodnosti délky vztahu v těchto souvislostech pak odkazuje na rozhodnutí NSS ze dne 25. 1. 2013, čj. 5 Azs 7/2012. Připomíná tak, že jeho osobní život a osobní život

přítelkyně by byl v případě jeho vycestování omezen pouze na případné návštěvy přítelkyně s potomkem na území Ruské federace, což by bylo finančně i časově náročné a telefonický kontakt, který plnohodnotný rodinný život nahradit nemůže. Žalobce se domnívá, že jeho vycestování by bylo zásahem do rodinného života, který by nebyl přiměřený společenskému zájmu na jeho vycestování, ani nebezpečnosti jeho předchozího jednání, rovněž by bylo v rozporu s čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 8 cit. Úmluvy. Žalobcův soukromý život se odehrává výlučně na území ČR, poukazuje na rozsudek ESLP ve věci Evans proti Spojenému Království a rozsudek X a Y proti Nizozemí, s tím, že tento soud chápe pojem soukromého života jako široký okruh osobního života individua, tedy i právo na rozvoj vlastní osobnosti a široce chápané sociální styky s ostatními, ale rovněž jako právo na ochranu fyzické a morální integrity každého. Žalobce je v této souvislosti přesvědčen, že návrat do země původu intenzivně naruší jeho sociální vazby, postup správního orgánu považuje za procesní vadu správního řízení a nerespektování žalobcovy individuality. Žalobce navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí, vrácení věci k dalšímu řízení. K žalobě žalobce připojil rozsudek Krajského soudu v Praze čj. 44 A 28/2015 ze dne 23. 4. 2015, který zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 3. 2015, pojednávající o povinnosti žalobce setrvat v zařízení pro zajištění cizinců, dodatečně pak zaslal fotokopii těhotenské knížky paní Goss.

Z písemného vyjádření správního orgánu ze dne 23. října 2015 plyne, že žalovaný námitky nepovažuje za oprávněné, odkazuje přitom na správní spis ve věci, zejména samotnou žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany a provedený pohovor. Žalovaný považuje za objasněné, že důvodem žádosti žalobce je snaha o legalizaci jeho pobytu na území České republiky, v žádosti žalobce uvedl, že o mezinárodní ochranu žádá, neboť rodiče mají v Rusku problémy, je jim vyhrožováno a matka žalobci sdělila, že má v ČR zůstat co nejdéle. Dále správní orgán připomíná, že k otázce, čeho se žalobce obává v případě návratu do vlasti, tento uvedl, že obavy má spíše matka, mají v Rusku problémy a chtějí odjet, proto se tam nechce vrátit ani žalobce. Uvedl též, že má družku K., kterou zná asi rok, nežijí však ve společné domácnosti. V rámci pohovoru pak ještě doplnil, že problémy rodičů plynou z podnikání, vyhrožují jim lidé, spolčení s policií, žalobce o těchto problémech ví pouze z vyprávění matky. Žalobce v r. 2007 o možnosti azylu nevěděl, v r. 2009 ho nepotřeboval, měl vízum za účelem podnikání, o azyl se rozhodl požádat, když byl kontrolován policií a uvedl, že v tom vidí možnost zůstat v ČR a legalizovat si pobyt. Ve své vlasti nikdy neměl žádné potíže se státními orgány, ani kvůli rase, národnosti, pohlaví či náboženskému přesvědčení. V případě návratu do vlasti neví, co by ho čekalo, v ČR je od svých 19 let, změnila se mu mentalita, když mluví rusky, má jiný přízvuk, chce zde zůstat a založit rodinu, koupit si byt, chtěl by ve stánku prodávat pizzu a mít zde legální pobyt. Žalovaný k námitkám o vyhrožování rodičům uvádí, že takové obavy ze strany soukromých osob by se mohly stát důvodem pro udělení doplňkové ochrany pouze za předpokladu, že by státní orgány země původu takové ohrožení podporovaly, tolerovaly, organizovaly, záměrně trpěly, nezajistily účinnou ochranu apod. Nižší taková efektivita v konkrétních podmínkách té které země či nedůvěra občana ve státní instituce nepředstavuje důvod, podřaditelný pro udělení doplňkové ochrany. To, že by byl žalobce vystaven v zemi původu nátlaku vyděračů v průběhu správního řízení nezmínil, tyto osoby žalobci samému nikdy nevyhrožovaly, žalobce je nezná, ví o nich pouze z vyprávění matky. Takovou tvrzenou obavu pokládá žalovaný za vyloženou spekulaci, postrádající reálný základ, a to i vzhledem k tomu, že žalobce od února 2007 (s výjimkou pobytu v Lotyšsku)

pobývá v ČR, a od r. 2009, kdy krátce navštívil svou vlast, v zemi původu nebyl. Uvedl, že když v r. 2009 z vlasti odjížděl, nechtěl se do Ruska již nikdy vrátit. Doplnkovou ochranu lze udělit v případech reálné hrozby vážné újmy, a to ohrožení základních hodnot – lidského života, důstojnosti, tělesné integrity - nikoliv v případech pouhé možnosti takového ohrožení, natož, jak žalovaný výše uvádí, v případě pouhé spekulace, postrádající reálný základ. K problémům rodičů žalobce se soukromými osobami žalovaný uvádí, že postrádá jakékoliv konkrétní a relevantní důvody pro udělení doplňkové ochrany, bez jakýchkoliv podrobností žalobce pouze uvedl, že rodiče mají v Rusku problémy a řekli, aby tu zůstal co nejdéle. Na území ČR pobývá žalobce již deset let, s výjimkou desetiměsíčního pobytu v Lotyšské republice, který strávil ve vazbě a kam měl odjíždět vědomě s tím, že se zde bude podílet na nezákonné činnosti. Za této situace se hrozba vážné újmy ze strany vyděračů jeví nevěrohodnou a účelovou, tvrzenou ve snaze legalizovat si zdejší pobyt. O mezinárodní ochranu žalobce požádal až po svém zajištění policií. V tomto směru připomíná žalovaný mimořádnost institutu azylu, mnohokrátě judikovanou. Pokud pak žalobce hovoří o nepřiměřeném zásahu do jeho rodinného a soukromého života, žalovaný zdůrazňuje, že úprava pobytu cizinců z důvodu existence rodinných vazeb je obsažena v zákoně o pobytu cizinců a v tomto směru odkazuje např. na rozsudek NSS ze dne 28. 11. 2008, čj. 5 Azs 46/2008. V případě, kdy zamýšlí cizí státní příslušník realizovat svůj rodinný život na území ČR, má možnost využít k tomu standardních institutů, které mu český právní řád poskytuje prostřednictvím zákona o pobytu cizinců, nikoliv se snažit o jeho obcházení. Pokud pak žalobce přestal splňovat vlastní vinou podmínky stanovené českým právním řádem pro pobyt cizinců na území, nelze v tom spatřovat porušení mezinárodních závazků ze strany České republiky – zde odkaz na rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 24. 2. 2011, čj. 4 Az 9/2010. Ve své žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce uvedl, že má v ČR družku, v průběhu pohovoru 18. 3. 2015 uvedl, že se s ní seznámil v květnu 2014 na internetu, nežijí ve společné domácnosti, ale toto plánují. Při seznámení se s podklady žalobce uvedl v dubnu 2015, že se před dvěma týdny dozvěděl, že družka je těhotná. Žalovaný je přesvědčen, že v souladu s konstantní judikaturou NSS však žalobce realizace práva na rodinný život nezabývá povinností dodržovat pravidla, stanovená pro pobyt cizinců v ČR. Pokud chce žalobce realizovat zde společný život s družkou a dítětem, je nezbytné, aby využil institutů zákona o pobytu cizinců, svůj vztah s družkou žalobce budoval a i zakládal rodinu v době svého nelegálního pobytu v ČR, tedy v době, kdy jeho zdejší pobyt byl nejistý, žalobce si byl jeho nelegálnosti vědom a byl si vědom i toho, že bude muset případně vycestovat. Realizace soukromého a rodinného života žalobce a jeho družky přitom není niterně spojena s ČR a jejím územím, mohou ho naplňovat i v jiném státě, v němž si budou schopni zajistit legálnost svého pobytu. Žalovaný je přesvědčen, že se nedopustil žádné nezákonnosti, navrhuje zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Ze správního spisu plyne, že dne 12. 3. 2015 přijal žalovaný žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany, v níž žalobce uvádí, že je narozen 17. 6. 1988, je občanem Ruské federace, ruské národnosti. Jeho rodiče žijí v Rusku, žalobce je svobodný, v Praze-Stodůlkách žije jeho družka. K pobytu za posledních deset let uvedl, že do února 2007 pobýval v Abakanu (Ruská federace), poté do srpna 2008 v ČR, další období do května 2009 v Lotyšské republice, v květnu a červnu 2009 v Ruské federaci a další dva měsíce na Ukrajině – na Krymu. Od července 2009 žije v České republice. Je pravoslavného vyznání, nikdy nebyl politicky organizován. Vojenskou službu nikdy nevykonával, do ČR odjel studovat. Má nedokončené VŠ

vzdělání, má odborné předpoklady k výkonu povolání automechanika. V ČR brigádně pracoval. Z Ruska letěl přímo do Prahy na platný pas a vízum za účelem studia, toto si pak prodloužil. V Lotyšsku byl asi 10 měsíců ve vězení. K důvodům své žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce uvedl, že rodiče mají v Rusku problémy, je jim vyhrožováno a matka mu řekla, že zde má zůstat co nejdéle. Dále žalobce uvedl, že přicestoval v r. 2007 s vízem za účelem studia, v r. 2008 měl vízum za účelem podnikání, které obnovoval, poslední měl asi do r. 2011. Po propuštění z vězení dostával opakovaně výjezdní příkazy, po poradě s právníčkou požádal o vízum za účelem strpění, chodil opakovaně na policii. Na Koněvově o něm nic nevěděli, poslali ho na MV, tam pro něho přijela cizinecká policie, sdělila mu, že se zde zdržuje tři měsíce nelegálně, dostal výjezdní příkaz a správní vyhoštění, toto bylo asi v říjnu 2012. Podal odvolání, čekal na soud, kriminální policie vyžadoval jeho účast u soudu a cizinecká policie ho chtěla vyhostit. Žalobce neodjel, nechtěl, aby to vypadalo, že utekl před soudním řízením. Byl zadržen, ještě než si obstaral potvrzení o tom, kdy bude soud, měl by být 11. 5. 2015. Dále žalobce uvedl, že byl odsouzen v Lotyšsku v r. 2008 za padělání platebních karet k 10 měsícům vězení, v ČR se stíhán za totéž, čeká na soud. K případným obavám z návratu uvedl, že obavy má spíše matka, mají v Rusku problémy, chtějí odjet, proto se tam ani on nechce vrátit. V rámci pohovoru dne 18. 3. 2015 žalobce uvedl, že v r. 2006 začal studovat na VŠ, v r. 2007 odjel za studiem do ČR. S matkou vyřídili zahraniční pas a byl zapsán na jazykové kurzy v ČR, pomohli mu známí, dostal vízum, které si prodloužil a v únoru odletěl do Prahy. Je v kontaktu s rodiči. Naposledy zem původu opustil v červnu 2009, kdy po čase, stráveném na Krymu přijel do ČR, měl pas a podnikatelské vízum na dva roky. Odjížděl z vlasti s úmyslem, že se již nevrátí, rodiče ho odhlásili z bytu. Po návratu z Lotyšska myslel, že zůstane doma, ale rodiče řekli, že je jim vyhrožováno, ať odjede, že přijedou za ním. Toto ale nevyšlo, stále žijí v Rusku. Cestu do ČR zařídili rodiče. Po příjezdu do ČR žalobce studoval jazyk, škola vyřídila i ubytování, kurz trval asi půl roku. Po studijním vízu měl vízum za účelem podnikání, nějací lidé, kteří se tím zabývají, pro něho a jeho rodiče založili firmu Tabaxo s.r.o., jejíž činnost spočívala v nákupu, prodeji a pronájmu nemovitostí. Další studium žalobce nezačal, pracoval jako hlídat na parkovišti, seznámil se s jedním mužem, který mu nabídl práci v Lotyšsku, naznačil mu ještě před odjezdem, že půjde o nezákonnou činnost, nalákal ho na peníze, přiznává, že udělal chybu. V Lotyšsku, kam odletěli čtyři, vybírali na padělané platební karty v bankomatech peníze. Dne 19. 8. 2008 ho zadržela policie, čekal ve vazbě 10,5 měsíce na soud a byl odsouzen k dvěma letům podmíněně, po propuštění odjel domů. V listopadu 2010 byl zadržen v ČR policií, obviněn ze stejného důvodu jako v Lotyšsku, na Pankráci byl asi 10 měsíců ve vazbě. V r. 2011 byl propuštěn, ale neměl již platné vízum, na policii dostal výjezdní příkaz na 7 dní a pak mu byly opakovaně vydávány výjezdní příkazy. Požádal o vízum na strpění, koncem července 2012 chtěl jet na Ukrajinu na svatbu, ptal se na vízum a bylo mu sděleno, že zde pobývá nelegálně a byl zadržen, obdržel správní vyhoštění, ale neodjel, byl opět v březnu 2015 zadržen. Nelegálního pobytu si byl vědom, potřeboval potvrzení soudu, že musí být u hlavního líčení, toto nedostal, neboť ještě nebyl termín stanoven, nyní je na 11. 5. 2015, nechce proto vycestovat, aby to nevypadalo, že utekl. Má zde družku z Kazachstánu, která má upraven trvalý pobyt, poprvé se sešli v červnu 2014, pracuje jako obchodní zástupkyně v obchodě s dětským oblečením. Dosud spolu nežili ve společné domácnosti. O ochranu žádá proto, že rodiče mají v Rusku problémy, je jim vyhrožováno lidmi, kteří jsou spolčeni s policií, kvůli podnikání. Žalobce neví, o koho jde, jedná se o menší částku peněz, kterou rodiče zaplatili, ale oni chtěli více, to již

rodiče nemají, hrozí jim zničením podniku a ohrožením života. Rodiče proto chtějí odjet, otec každý měsíc platí, ale nechťejí v Rusku zůstat. Matka řekla žalobci, že nebezpečí hrozí i jemu. Žalobce se rozhodl k žádosti o azyl, a to po zadržení, vidí v tom možnost, jak zůstat v ČR a legalizovat svůj pobyt. Sám ve vlasti neměl nikdy jakékoliv problémy. Má již s ohledem na zdejší pobyt jinou mentalitu i přízvuk, neví, co by ho ve vlasti čekalo, chce zde zůstat s přítelkyní, mít legální pobyt a ve stánku prodávat pizzu. Dne 7. 4. 2015 byl žalobce seznámen s podklady, které shromáždil žalovaný za účelem posouzení věci. K informacím žalovaného se nechťel vyjádřit, uvedl, že před dvěma týdny se dozvěděl, že družka je těhotná. Součástí správního spisu je pak rozhodnutí žalovaného – závazné stanovisko – pro orgány Policie ČR ze dne 3. 3. 2015, k řízení o správním vyhoštění, z něhož plyne, že vycestování žalobce do země původu je možné.

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.), ve svém rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.) a konstatoval, že závažnějších pochybení v průběhu správního řízení a v napadeném rozhodnutí neshledal. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s., a to se souhlasem obou účastníků řízení.

Zákon o azylu upravuje v ust. § 12 důvody udělení azylu tak, že azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec

- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
- b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

V ust. § 13 zákona o azylu je upraven azyl za účelem sloučení rodiny, který lze udělit rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14 v případě hodném zvláštního zřetele, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12. Humanitární azyl upravuje ust. § 14, který lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany není zjištěn důvod pro její udělení podle § 12 zákona o azylu.

Zákon o azylu dále v ust. § 14 a) upravuje důvody udělení doplňkové ochrany, která se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2) a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Přitom za vážnou újmu se podle odst. 2 považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo

d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

V ust. § 14 b) cit. zákona je upravena doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, v odst. 1 je uvedeno, že rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Přitom dle odst. 2 se pro tyto účely rozumí rodinným příslušníkem

- a) manžel či partner osoby požívající doplňkové ochrany,
- b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let,
- c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo
- d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 11
- e) svobodný sourozenec osoby požívající doplňkové ochrany, který je mladší 18 let.

Po přezkoumání věci krajský soud dospěl k závěru, že z výše popsané situace plyne správnost závěrů žalovaného správního orgánu, soud se s argumentací žalovaného, vyjádřenou v napadeném rozhodnutí ze dne 24. 4. 2015 plně ztotožňuje a přisvědčuje i písemnému vyjádření žalovaného ve věci, vydanému dne 23. 10. 2015. V žalobě žalobce uplatnil jako námitky nesprávnosti a nezákonnosti citovaného rozhodnutí jednak nedostatečné zhodnocení jeho obav z návratu do země původu, kde mu hrozí pronásledování od soukromých osob – vyděračů rodičů, dále pak nedostatečné zhodnocení jeho soukromého života – soužití s družkou, s níž čeká dítě, v neposlední řadě pak jeho nerespektování správních vyhoštění z důvodu probíhajícího trestního řízení, kdy naopak pokládal za svoji povinnost setrvat po dobu řízení na zdejší území. Tak, jako žalovaný, ani krajský soud neshledal v žalobcem sdělených skutečnostech z průběhu správního řízení žádnou informaci, která by mohla jakkoliv (s ohledem na znění § 12 – viz shora) vést k závěru, že žalobce naplnil podmínky azylově relevantního pronásledování či odůvodněného strachu z něho z důvodů, jasně zákonem v daném ustanovení pod písm. b) vymezených. Jak na str. 3 a 4 napadeného rozhodnutí žalovaný vyhodnotil, žalobce vyděrače nezná, nikdy je neviděl, informaci o problémech mu sdělila pouze matka bez konkrétností a rodiče dále žijí v Ruské federaci, aniž by žalobce sdělil, o jakou případnou újmu by se mělo jednat, v jakém rozsahu a čase. Je tak logický závěr žalovaného, že informace žalobce jsou v tomto směru účelové a nepůsobí důvěryhodně. Krajský soud pak již pouze doplňuje, že i za situace, že by nepůsobily zcela nedůvěryhodně, azylově relevantní být nemohou, neboť Nejvyšší správní soud již v minulosti opakovaně takové situace řešil a jejich nerelevantnost vyjádřil např. ve svých rozhodnutích ze dne 27. 8. 2003, čj. 4 Azs 5/2003; ze dne 27. 8. 2003, čj. 4 Azs 7/2003; ze dne 31. 10. 2003, čj. 4 Azs 23/2003; ze dne 27. 11. 2003, čj. 4 Azs 26/2003; ze dne 10. 3. 2004, čj. 3 Azs 22/2004 a v řadě dalších. K žalobní námitce o nedostatečném zhodnocení rodinné situace, resp. soukromého života žalobce žalovaným, který tak učinil na str. 5 svého rozhodnutí v rámci správní úvahy ohledně existence důvodů, hodných zvláštního zřetele, soud konstatuje, že žalobce sdělil, jak uvedeno shora, v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany, že má v ČR přítelkyni, s níž ovšem nežije ve společné domácnosti. Dne 7. 4. 2015, tedy již po provedeném pohovoru s žalobcem (18. 3. 2015), při seznámení žalobce s podklady pro rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany, žalobce uvedl, že se asi přede dvěma týdny dozvěděl, že jeho družka je těhotná. Žádný doklad však v tomto směru žalovanému nepředložil, ani jiným způsobem se k této informaci nevyjádřil, soud tak nemohl žalovanému vytýkat,

že v této souvislosti nezvažoval šířeji a nedomýšlel další fáze možného vývoje žalobcova soukromého života. Kopii těhotenského průkazu družky žalobce přiložil až soudu, a to dne 24. 9. 2015. Soud však přezkoumává správnost a zákonnost napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 4. 2015 a v této souvislosti je přesvědčen, že jeho závěr, výše uvedený, je správný. Žalovanému zcela jistě za popsané situace nelze vyčítat rozpor jím učiněného závěru s čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod. Žalobce si musel být (a toto ani sám nespороval) v době namítaného zakládání rodinných vztahů vědom svého nelegálního pobytu na zdejším území, sám uváděl, že správní vyhoštění nerespektoval z důvodu, že se nechtěl vzdálit z území ČR po dobu trvání trestního řízení, nemůže se proto úspěšně dovolávat práv na vedení rodinného života na zdejším území – zde srovnej např. rozhodnutí Krajského soudu v Praze ze dne 30. 6. 2006, učiněného pod sp. zn. 47 Az 5/2006. K zabezpečení společného života pro vztahy, obdobné rodinným, slouží zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, jak dále správně žalovaný uvedl ve svém vyjádření, soukromý a rodinný život žalobce a jeho družky není niterně spjat s územím České republiky a může tak být realizován i v dalších státech, v nichž budou žalobce a jeho družka schopni zajistit legálnost svého pobytu.

V dalším pak žalobce namítal, že území ČR neopustil zejména z důvodu, že nechtěl být považován za člověka, který se vyhýbá trestnímu řízení. V tomto směru odkazoval na zrušující rozsudek Krajského soudu v Praze čj. 44 A 28/2015 ze dne 23. 4. 2015. V této souvislosti si soud dovoluje připomenout, že kopie tohoto rozhodnutí, zaslaného zdejšímu soudu, neobsahuje text str. 8, na níž je uvedena podstatná část odůvodnění tohoto rozsudku. Tuto stranu nicméně obsahuje kopie rozhodnutí, obsažená ve správním spise. Zde dospěl Krajský soud v Praze k závěru, že napadené rozhodnutí žalovaného, řešící povinnost žalobce setrvat v zařízení pro zajištění cizinců ruší proto, že se k cit. námitce žalobce o tom, že neodjel, neboť nechtěl, aby to vypadalo, že utekl před soudním řízením, žalovaný vůbec nevyjádřil. Další okolnosti věci krajský soud nehodnotil, zmínil však zákonnou možnost, řešící podobné situace, a to reakci příslušných orgánů v podobě vzetí do tzv. útěkové vazby. Ani Krajský soud v Hradci Králové nehodlá přistoupit na správnost takové žalobní námítky a osvětlení postupu žalobce a jeho chování v této souvislosti, neboť zcela jistě nemůže vysvětlit podstatu žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Mezinárodní ochranu lze udělit toliko z jasně vymezených a vcelku striktně daných důvodů, jasně navazujících a implementujících mezinárodně uznané důvody, žalobcem vyřčená námitka však mezi tyto rozhodně nepatří. Soud již pak pouze konstatuje, že v dané věci nejsou splněny podmínky ust. § 13 či 14b) zákona o azylu, jak uvedeny shora. K výroku o neexistenci důvodů, hodných zvláštního zřetele v azylově relevantním smyslu měl správní orgán zcela dostatečné podklady a nevybočil z mezí seriózního správního uvážení, když takovými důvody jsou myšleny zejména otázky případného vysokého věku či vážného zdravotního stavu žadatele, případně zcela výjimečná situace sociálního podtextu. Krajský soud je po přezkoumání věci přesvědčen, že žalobce v případě návratu do země původu není ohrožen žádnou vážnou újmou, kterou má na mysli ustanovení § 14a) zákona o azylu, a to v odst. 2. Žalovaný se s ohrožením žalobce v tomto smyslu dostatečně a velmi podrobně vypořádal ve svém rozhodnutí na str. 6 – 8 a soud na toto odůvodnění plně odkazuje, včetně argumentace o možném společném (rodinném) soužití žalobce s jeho družkou a odkazy, které v uvedené souvislosti žalovaný využil. Žalobcovu žádost o udělení mezinárodní ochrany soud po podrobném prostudování věci považuje za účelově podanou, a to z důvodu alespoň dočasné legalizace pobytu

v České republice. K takovému účelu však mezinárodní ochrana sloužit nemůže. Za takto zjištěného stavu věci dospěl krajský soud k závěru o nedůvodnosti podané žaloby a tuto proto s odkazem na ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud odůvodňuje ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když ve věci úspěšný žalovaný správní orgán náhradu nákladů řízení nežádal.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 28. dubna 2016

JUDr. Jana Kábrtová v. r.
samosoudkyně